

SBORNÍK

JEDNOTY STARÝCH ČESKÝCH RODŮ V PRAZE

Rodopis - Historie - Heraldika.

Vychází 1/4letně. — Majitel, nakladatel vydavatel spolek: Jednota Starých českých rodů v Praze. — Rediguje Dr. Vincenc Matina. — Redakce a administrace Praha II., Jircháře 10. Telefon 438-76. — Odpovědný redaktor Dr. Jan Rejsa. — Předplatné: ročně Kč 12.—

Přispěvek členský: Kč 36,— za správní rok. — Zápisné Kč 3,— pro nové členy.

Užívání novin, známeček povoleno výn. řed. pošt ze 7. června 1933 č. 142829/VII-1933.

Dr. Jan Rejsa - Kolkovský :

K DĚJINÁM SLEZSKA.

V Zemském archivu v Opavě nalézá se listina, která se víže k osudovému vývoji slezského rodu Rejsů z Barutvic a z Kolkovic. Listina pochází z r. 1437 a sepsána v Ratiboři, a jí zříkají se Martiš starší a mladší z Barutvic a z Kolkovic nářku na knížata Opolí a Ratiboře, Mikuláše a Václava, stran pěti vesnic slezských. Jedná se o tato místa: Moštěnici, Vilchvu, Božíhněv, Šadkovice a Marklovice. Listinu podepsalo deset svědků: Bělik z Bohumína, Vítěk z Tvorkova, Jašek Bubna z Rakova, Pelka z Belonice, Pašek Lexander z Michálkovic, Tóma ze Stříbenka, Jechyněk z Zubřic, Hanuš Klema ze Lhoty, Petrás Šoliha z Pelhřimovic a Štefek Rašic z Rašcic. Na listině připojené pečeti těchto svědků se nezachovaly. Monumentum nese signaturu archivní A. I. 4. Listina v novocoeském pravopisném přepisu zní:

„Já Martiš starší z Barutvice a z Kolkovic a já Martiš mladší téhož hesla syn jeho vyznáváme tímto listem všem v obec, kdož jej vzajíc aneb jim jest slyšeti budúce, jakož jsme naříkali osvícená knížata a pány kněze Mikoláše a kněze Václava, knížata Opoly a Ratiborská, pány naše milostivé o dole psané dědiny a vsi, zejména o Moštěnici, o Vilchvi, o Božíhněv, o Šadkovice a o Marklovice, tak že se nám zdálo, že bychom k tomu právo jejich už vzavše, zdravou radu přátel svých a lidí dobrých, srozuměli jsme, že napřed psaným dědinám a vsím práva žádného nemáme my ani naši krbové a že se nám za naše právo od spasitedlucí paměti kněze Hanuše, otce již psaných knížat, pána našeho milostivého, nad jehož duší Pán Bůh rač se smilovati,

i od jeho dětí dosti stalo, proto my svrchu psaní, Martiš starší a Martiš mladší z Barutvic a z Kolkovic, odříkáme se i svými krby všiho práva na svrchu psaných dědinách dobrovolně, s dobrým rozmyslem a bez přinucení slibujeme sami za své krby napředpsaného zboží a vsí nikdá nenaříkati tajně ani zjevně právem duchovním ani světským podle cti a pod věrou nyní i na věky, pakliž bychom my nebo naši krbové zboží často i krovama nebo, které z nich zvláště naříkali, čehož pane Bože ostoč, tehda se odsuzujeme cti a víry, že žádnému dobrému hodni nebudejeme tomu, na svědomí k tomu a potvrzení pečeti své vlastní přivěsili jsme k tomuto listu a připrošli jsme urozených a slovutných: pana Bělíka z Bohumína, Vítka z Tvkova, Jaška Bubna z Rakova, ty časy starosty rady, Pelky z Belonice, maršálka rady, Paška Alexandra z Michálkovic, Tómy ze Stříbenka, purkrabí rady, Jechynka z Zubřic, Hanuše Klemy ze Lhoty, Petráše Šolihy z Pelhřimovic a Štefka Rašice z Rašic, že jsou na svědomí své pečeti podle našich k tomuto listu přivěsili. Jenž dán v Ratiboři, v neděli po Božím vstúpení, léta od narození Syna Božího tisícího, čtyrstého třicátého sedmého.“

Tolik praví listina. Jest k tomu připojiti, že Martišové z Barutvic a z Kolkovic přišli z Dolní Lužice v té době, kdy Slezsko v 14. a 15. století bylo osidlováno a kolonisováno. Kromě Poláků stěhovali se Frankové, Flámové, Sasové, Lužičtí Srbové; s nimi přišli oba Martišové z Barutvic a z Kolkovic blíže Chotěbuze dříve usedlí.

Dr. Josef Wolf:

ČEŠTÍ EXULANTI V Matrikách PERENSKÝCH.

V.

Vysvědčení toto přetiskl Scheuffler, Ein Exulantenzeugnis für einen Exulanten, Jahrb. f. d. Gesch. des Protestantismus in Österreich 17, 1896, str. 205. Rodina Holeiova prý dodnes v Saska kvete. Srv. i Teplý 1900, str. 94 ad; Doerr 1900, str. 3, č. 11.

— Jan Všeboř přijel do Perna 1623. Viz Müller, Ohlášení VIII. a Schmertosch 1902, 106.

— Václav, bratr Jiřího; byl zbaven spolu se svým bratrem Jiřím r. 1626 otcovských statků Libochovan a Žernosek a vystěhoval se r. 1628 do Saska, kde se usadil v Perně, pobývaje tu v l. 1629/31. Zde se zapsal do památníku Mladoty ze Solopisk německým veršem: Hätte mich Hoffnung nicht ernährt,

Pas de deux

Martiš (Reys) starší a Martiš mladší z Barutwicze a z Kolkowicz vzdávají se v Ratiboři roku 1437 pěti vesnic slezských. (Zemský archiv v Opavě, monumentum A, I, 4.)

so hätte mich Trauer längst verzehrt. Pirna, den 30. Juli 1629.
(Srv. Holinová, Čas. Nár. Musea 1909, str. 140.) V pros. 1631 prosil s bratrem Jiřím kurfürstom saským, aby se mohli zmocnit opět svých statků Libochovan a Žernosek, což jim povoleno; statky však byly zpustošeny. Václav sloužil pak ve vojsku saském a švédském jako hejtman až do míru vestfálského. Jako důstojník prosil r. 1637 saského kurfürsta o zakročení, aby mu jeho švagr hr. z Vršovic zaplatil dluhující peníze i s úroky za otcovské statky, které r. 1626 od něho a jeho bratra koupil. Sliboval kurfürstu, že vypraví na své útraty jízdnou setninu, bude-li mu vyhověno. Kurfürst 5. června t. r. skutečně zakročil a Václav dostal pas do Čech. Srv. Schmertosch 1902, str. 106/7.

Kandarská (*Kandorská*) z *Kandarské Hory* Anna, provdaná Moravcová. Byla dcera po Adamovi Kanderském z Litoměřic, neř Pavla Stránského. Odešla r. 1627 do Perna, kde zůstala i po odchodu Stránského, provdavši se za vystěhovalce Štěpána Moravce z Prahy, s nímž se vrátila r. 1631 při vpádu vojska saského do Čech, aby tu vymáhala svůj majetek. Byla i uvězněna na Staroměstské radnici, z níž vyšla až po přestupu svého chotě ke katolicismu. Po jeho brzké smrti opustila znovu Čechy, címž ztratila veškeré své jmění. Po její smrti se její syn Pavel r. 1651 vrátil do Čech, ale marně se namáhal, aby mu bylo něco z dědictví po matce vráceno. Také žádosti kurfürsta saského u císaře r. 1635, aby byly uznány pohledávky Kandorské na Litoměřicku, byly marné. R. 1637 podepsala Kandorská prosbu exulantů. Bílek, Konfiskace, 1123; Schmertosch, 1902, str. 108; Lippert, str. 317; Tonner, M. Pavla Stránského Respublica Bojema, 1893, str. XXIV.

Kannenberger Pavel, býv. farář v Jedlcích, zemřel v Perně 13. III. 1628. V církevních účtech (Kirchenkostenrechnungen) je zapsáno, že byly zaplaceny za zvonění při pohřbu českého faráře 4 gr. Peschek, Gegenreformation II, str. 524 uvádí úmrtní datum r. 1629. O jeho otci organistovi Pavlovi viz Willomitzer J. N., Aus alter und neuer Zeit. Mitteil. Nordböhm. Excursionsclub VII, 1884, str. 92, kde uvádí podle Peschka, Gegenref. II, str. 9, že zemřel jeho syn Pavel r. 1619. To přešlo i do článku Seeligera, Beiträge zur nordböhm. Kirchen (-) u. Schulgeschichte, tamže 31, 1908, str. 284 a do Scheufflera, Jahrb., I. c., X, 1889, str. 126 (Kanneberger).

Kaplánek z Adlersfeldu, Jakub, z Prahy. Žil r. 1632 v Perně. 25. VI. t. r. psal komisi, že byl v Praze stále týráno ubytováním vojska a kontribucemi. Opustil pro náboženství Čechy, aniž by byl mohl něco ze svého majetku prodati. Hotové peníze utratil

s chotí a dětmi v pětiletém exilu. V l. 1640 a 1641 žil v Žitavě a r. 1644 dostal pro sebe a dceru pas do Čech. Jeho choť Zuzanna byla 4. VIII. 1632 kmotrou synu Jana Kotce z Prahy. Srv. Bílek, Konf. 1035; Schmertosch 1902, str. 108. Líva 376.

Kaplička ze Sulevic, Krištof, v čas povstání hejtman Hradu Pražského. Zemřel 17. IX. 1628; za hrob dáno 20 t. Bílek, Konf. 239.

— Mikuláš, zemřel 24. IV. 1628; za hrob dány 4 t. Srv. Bílek, Konf. 239, že byl předvolán před komisi transactionis de pio opere, aby se vyrovnal; zemřel však před tím.

— Tomáš, pohř. 18. IV. 1632. Za hrob dány 4 t. Zápis praví v církevních účtech: Adam nebo Tomáš.

— Vilém Felix, J. M. Kr. českého komorník. Jeho lat. zápis do památníku Mladoty ze Solopisk zní: Nihil in mundo magnum nisi animus magna contemnens et Deum unicum et solum magnum admirans et colens. In exilio Pirnae 25. Maji stylu veteris 1630, exilii 10. Žil tedy ve vyhnanství od r. 1620. Byl 6. V. 1630 kmotrem dceři Jana Blejsy ze Slaného. Srv. Bílek, Ref. 186, že se vystěhoval do Nizozemí, kde prý zemřel.

Kaplička ze Sulevic, Alžběta, panna. Pohřbena 25. IV. 1632; za hrob dány 4 t.

— Jana, panna. 2. VIII. 1631 kmotrou synu Jana Haldia z Neuenperka.

— Magdalena. Žila v Perně se dvěma sestrami a byla 27. září 1631 pohřbena; měla české pohřební kázání. Za hrob v kostele sv. Mikuláše 4 t. Náhrobní nápis, poškozený, zněl: Anno 1631, den 19. Septembris, — Ehr... so... g... entschlaffen die — und viel ehrentu... — Fraw Magdalena Caplerin — and ihres Alters 38 — I... ist gewesen Got — teswort ... Glauben und bekent — nis Gottes vertrieben... itzt Böhmen und — endlich diese Worte gespr... — Herr Jesu — Christe, mein Seligmacher, sei — nicht lange... meiner... in — deine Hände etc. Feyerfeil J. V., Náhrobky českých vystěhovalců v Perně v Sasích, 1860, ruk. knih. Nár. Mus., str. 11/12; Schmertosch 1902, str. 110, Bílek, Konf. str. 237.

Kapoun z Karlova, Oldřich, měšťan St. m. Pr., žil od r. 1628 v Perně, kde byl 17. X. t. r. kmotrem synu Jiřího Nikla. R. 1629 měl tu manželku a 2 děti. 30. VIII. 1630 zemřela mu dceruška v šestinedělích a za hrob dáno 34 gr. V morném roce 1632 zemřely mu 3 dítky: 12. VII. a 1. XI. (2 děti týž den); byly pohřbeny na hřbitově svatomikulášském. 1637 podepsal prosbu exulantů; r. 1638 žádal o pas do Prahy a Budějovic; 15. (25.) VI. 1639 byl svědkem při křtu Dan. Pichlbergra z Prahy; r. 1650 přimlou-

val se za něj kurfiršt u českých místodržících ve věci žaloby o pozůstalost, kterou podala manželka Kapounova proti své sestře. Žil v Perně ještě r. 1654. Srv. Bílek, Konfiskace 1030; Doerr, 1900, str. 3; Schmertosch 1902, str. 78/9.

Karban z Volšan, Bernard, z Prahy. Žil od r. 1627 v Perně se svou ženou Kateřinou, roz. Haldiusovou z Neuenperka, a její sestrou. Po bitvě bělohorské přišel v Praze vojenským ubytováním a kontribucemi o mnoho peněz. 4. VI. 1635 byl obviněn z kacírství, jak Nosidlo (78) vypravuje. 27. IX. 1637 byl kmotrem synu Jindřicha Gallusa z Rajštejna. Po dobytí Perna 1639 odešel do Žandavy a odtud do Drážďan. Zde podepsal r. 1645 prosbu exulantů na kurfirsta a dostal r. 1652 několikráté pasy do Čech. Viz Bílek, Konf. 1030; Schmertosch 1902, str. 112.

— Jan, z Prahy; byl 15. XII. 1637 kmotrem synu Jiřího Gertnera.

Karbanová z Volšan, Kateřina, manželka Bernarda Karbana; kmotrou 7. IV. 1630 dceři Václava Nucelly; 17. VII. 1637 dceři Bur. Brodského.

Karel August, z Prahy, zemřel 1. IX. 1632. Za hrob 1 t 4 gr.

Kares Jiří; zemřela mu 14. IX. 1632 dcera.

Kares Rudolf, z Prahy; zemřel 21. VIII. 1632; za hrob 1 t 4 gr.

Kaškovský Mikuláš, kaplan ze Slaného, dostal r. 1630 podporu 4 gr. Viz Lacina, Paměti Slaného, 1885; byl vypovězen zároveň s farářem Koupiliem.

Katolla z Vokounku, Václav, duchovní, byl 22. II. 1628 nařčen v Pirně z kacírství. Není tu snad záměna s Václavem Rovallem?

Kauč (Kautsch) z Kauču (von Kautsch), Jan Jindřich, žil r. 1632 v Perně s chotí, roz. Kelblovou. 13. XI. 1633 byl se svou chotí kmotrem synu Petra Kelbla. V pros. 1636 byl v Drážďanech, kde jeho vdova ještě r. 1642 žila. R. 1638 vystupuje přechodně v Perně. Srv. Teply 1900, str. 96; Doerr 1900, str. 12; Schmertosch 1902, str. 113.

— Oldřich, žil 1632 v Perně, 1640 v Žitavě. Schmertosch 1902, str. 113.

Kaučová Anna, roz. z Branišova, žila od r. 1628 střídavě v Annaberce, Freiberce a Perně, kde žádala r. 1638 o pas do Čech. Schmertosch 1902, str. 13.

Kegel (Kögel) Jan, z Litoměřic, pohř. 1. II. 1632. Za pohřeb nedáno nic.

Kekule ryt. ze Stradonic, Mikuláš, oddal se r. 1631 vojenské službě v saském vojsku, ale zemřel brzo na to v Perně.

Kekulová ze Stradonic, Lidmila, roz. Sekerková ze Sedčic. Žila 2. II. 1629 v Perné ve společné domácnosti se svobodnou šlechtičnou, se svou sestrou, 2 dětmi a 2 děvečkami. Zemřela v morném roce 1632 a byla 12. IX. pohřbena. Nápis na pohř. kamenu u Feyerfeila, str. 12/3. Schmertosch 1902, str. 115; Bílek, Ref. 188.

Kelbl (Kelbel, Kölbel) Baltazar, z Čech, 30. III. 1622, viz Teplý 1900, str. 35. (Kelbl Balt. byl též perenským měšťanem, svého řemesla kameník = Steinsetzer). 8. XI. 1637 byl kmotrem, tamže, str. 96.

Kelbel Jan, kožešník z Čech. Žena mu zemř. r. 1629; za pohřeb dal 1 t. 4 gr.; on sám zemř. 23. VIII. 1632.

Kelbel Michal, z Prahy, 12. VIII. 1626 zemř. mu dítko; za hrob 33 gr. 27. X. 1628 zemř. mu žena. 27. I. 1630 pokrtěn mu syn; kmotři byli: Mat. Krezer, Jak. Möller, Tom. Hirsch, Vaněček, M. Jan Chocholius, vesměs z Prahy (viz Teplý 1900, str. 94). 19. IX. 1635 pohř. mu dítko.

Kelbel Michal, z Písku, 12. V. 1630 kmotrem synovi Krištofa Behma. 27. I. 1630 pokrtěn mu syn Pavel; km.: Jiří Zielitz, Krišt. Tzschach a pí Mark. Jakšová.

Kelbel z Geissinku, Petr, syn Petra st. Kelbla († 1620) na Chlumci a Kliši v Žatecku, viz Pescheck, Exul. 37 a Gegenref. II, 521. 7. III. 1634 mu zemř. synáček; 4. X. 1634 byl kmotrem synovi Markusa Schneidra; 19. IX. 1636 zemř. mu dítko v šesti-nedělích. O narození syna Viléma Otty 13. list. 1632 sepsán a vložen do matriky zvláštní německý list, jenž zní podle Teplého (1900, str. 96) takto:

„1632, 13. XI. v pátek pokrtěn jest Vilém Otto; p. vysoce urozený pan Petr Kelbel z Geiszingu, exulant český; m. Sidonia, roz. Kaplířová ze Sulevic. Při křtu přítomni byli: jako hlavní kmotr vysoko urozený pan Vilém hrabě z Vchynic a Tetova, pán na Teplici, Doubravské Hoře a Zahořanech v Čechách, Hausbachu v Budyšíně, I. M. C. rada a komoří, s milostivou svou paní manželkou a syny Arnoštem i Oldřichem, pan Jan Záruba z Hustiřan s manželkou, pan Křínecký s manželkou a 3 dceruškami, Jan z Roupova s manželkou, Jan Habart z Vřesovic s manželkou, Krištof Felix Slavata z Chlumu a Košumberka s paní, Jan Albrecht Slavata, Adam Vchinský a jeho syn Petr, též paní hraběnka z Millosime (? Millesimo!), tři Stubenbergovny, pán ze Žerotína a N... (nečitelné)... ze stavu pan-ského 27 osob. Ze stavu rytířského: pan Bohuslav a Bernard bratři z Elsnic a jejich manželky; Jiří Hochhauser s paní, Jiří Mladota ze Solopisk s pí., pan Robenhaupt, pan Štěpán Gerš-

torf s manželkou, pan Albrecht Eusebius Beřkovský s manželkou (viz r. 1630), pan Lhotský, pan Rašín s manželkou, pan Václav Velvetský Bejček z Nespečova a chot' jeho, Stampach Jiří s manželkou a matkou, pan Bohuslav Sekerka se svou paní, Hanuš Jindřich Kauč s manželkou, Jiří Kamejtský z Elstibore a chot' jeho, Hanuš Selinský, pán z Binavy a Liebstadtu, paní Anna Radkovcová, paní Maruše Gerstorfová s dvěma slečenkami, paní Kateřina Belvicová s panem bratrem a téhož chotí, paní Maternová (z Květnice), dvě paní „Serscholin“ (sic), paní Šlivicová se slečinkou, paní „Rodosskowa“, slečna Barbora Sekerkova, slečna Juditha Tejnská . . . celkem stavu rytířského osob 45. Ze stavu městského, pokud šlechtici jsou (Bürgerstandes so do etliche auch geadlett) : pan Theodor Sixt z Ottersdorfu s paní, Jan Mastník z Nyštice, Zach. Světlík, Václav Písecký z Kraňchfeldu, paní Anna Trejtlerová s dceruškou, tedy 7 osob. A tak při tom křtu sumatim 79 urozených osob posluhovalo.“

Kelbel z Geissinku, Rudolf, z Čech. Byl bratrem Václava, s kterým podepsal r. 1637 prosbu exulantů ke kurfirstovi. Roku 1636 žil s dcerou v Perně a byl tu 10. VII. 1638 a 8. VII. 1638 kmotrem (Teply 1900, 96). 1644 žádal o pas do Čech; 1645 zmírel v Königsteinu.

Kelbel z Geissinku, Václav ml. Přišel 11. IX. 1644 na radnici v Perně, aby tu zastupoval bratra Adama Kelbla na Netlukách (u Litoměřic) a sestru, provd. a ovdovělou Kaučovou, domáhaje se za ně části pozůstalosti po vdově Hanuše Albrechta Steinbacha, roz. Kelblové. Před tím žádal r. 1638 o pas do Čech, aby mohl vymáhati peníze od cís. rychtáře za svůj statek. Srv. Doerr 1900, str. 12; Schmertosch 1902, str. 124. O rodině Kelblů viz Historie o pronásledování, vyd. 1888, str. 309; Hallwich, Die Kölbel v. Geißen, Webers Archiv für sächs. Gesch. V. str. 337.

Keller Jiljí, měšťan a bečvář z Litoměřic. Km. 17. II. 1628 dceři Zach. Bretschneidera; manželka Anna km. 16. III. 1631 dceři Jana Štěpána; dcera Anna provdala se 13. V. 1633 za diakona Abr. Winklera v Perně.

— Kašpar, z Litoměřic. 20. VI. 1634 se mu narodila dcera Alžběta.

Kernich (*Kernick*, *Kernig*, *Höring*, *Kernicker*, *Kernicher*) *von Hollach* (*Kollach*), Jiří, někdy farář v Prackovicích (? Breskowitz, Braskowitz), od r. 1624 v Perně, kde se mu narodil 7. X. 1624 syn Jiří, jemuž byl kmotrem M. Krištof Megander. On sám byl kmotrem: 27. II. 1625, 9. VII. 1626 synovi Jak. Schneidra, 8. VII. 1630 synovi Šimona Schmidta. 30. VIII. 1626

zemřelo mu nekřtěné děcko, 4. IX. 1626 jeho žena. 4. VIII. 1630 se znovu oženil s Marií, dcerou bývalého měšťana Šolce z Nov. Města n. Met. 31. I. 1632 zemřel on sám; 28. VIII. 1632 zemřel pozůstalý syn Jiří a 18. VIII. 1633 pozůstalá dcera, Srv. Pescheck, Gegenref. II, 520; Teplý 1900, str. 35.

Kezelius Bydžovský M., Jiří. Ve své kronice píše o sobě: Téhoř léta 1639 23. Aug. M. Jiří Bydžovský z města Boleslava Mladého, exulant, byv od 20. Junii leta 1627 až do tohoto času 12 let 9 neděl v Žitavě, v Sabnici a v Pirně s manželkou svou pohostinnu tam mnoho proutratil, ostatek mu v Pirně Švédští pobrali, jiných věcí tam v Pirně zanechal, doma mu nic nezůstalo, poručníci, švagrové to rozptýlili, z Žitavy do Boleslavě se navrátil, nehrubě vzácně přijat, pro lid švédský banyrovsý v Staré Boleslavi ležící fedrován býti nemohl, kam se jinam vrci nevěda, v té bídě osáknouti musel ...

Kheck (Kek ze Schwarzbachu?) Řehoř. Choř jeho Rozina km. 21. VIII. 1630. Teplý 1900, 94. Bilek, Konf. zná jen Ondřeje Keka.

Kilian (? Kuhlhan) Krištof z Ústí. Nar. se mu 26. IV. 1631 syn Václav. Km. Jan Kadener, Jan Hutmann a Anna Maria Mönchová ze Žandavy.

Kilian (? Kuhlhan) Kristian z Lípy. Nar. se mu 15. I. 1631 syn Jan Krištof. Km. byli: Jan Seifert, Jan Hutmann a Sabina Bergmannová.

Kinská z Vchynic a Tetova, Růžena Eliška, švekruše Adama, žila r. 1629 v Perně. Bilek, Konf. 856; Schmertosch 1902, 119.

Kinský ze Vchynic a Tetova, Adam. Dal pohřbítí 20. VII. 1630 zemřelou Alžbětu Služskou, roz. z Vchynic a Tetova, která učinila jeho syna, svého strýčka, Petra Jaroslava universálním dědicem. 5. XI. 1633 dal pohřbítí v kostele sv. Mikuláše svou sestru. 13. XI. 1633 byl se svým synem Petrem Jaroslavem kmotrem synovi Petra Kelbla. R. 1636 žil v Hamburce a jeho manželka, pí Estera z Vřesovic, bydlela v Starých Drážďanech v domě hrab. Kinské. Srv. Teplý 1900, 95; Schmertosch 1902, 119.

— Petr Jaroslav, syn Adamův, švédský plukovník, žádal 1668 o přímluvu saského kurfirsta v Praze. Kurfirst tak učinil, ale žadatel zemřel 18. září 1669. Choř jeho Lidmila. Sr. Schmertosch 1902, 119.

Kinský ze Vchynic a Tetova, pán na Teplici, Doubravské Hoře a Zahořanech, Vilém, dostal od kurfirsta saského povolení (1627), aby se směl usaditi v Drážďanech. Najal si dům v Perně a koupil si dům v Drážďanech (1628) a pobýval se svou man-

želkou Alžbětou Trčkovou z Lípy a se svými dětmi střídavě v obou městech a vyjednával tu jménem svého švagra Valdštejna s Francií, Švédskem a Saskem. R. 1633 odešel do hlavního stanu Valdštejnova do Plzně a byl brzo potom v únoru 1634 v Chebu zabít. Kurfürst saský dal na to pozůstatost jeho v Perně zabavit. V domě jeho bylo nalezeno přes 39.000 dukátů ražení většinou valdštejnského, které několik dní před tím Valdštejnův zemský hejtman z Jičína se zásilkou obilí do Perny byl poslal, a 350 korců ovsy. Vdova to musila odvésti do Drážďan. V Perně vystupoval r. 1629 ve sporech o almužny a 13. XI. 1633 byl kmotrem synovi Petra Kelbla; zároveň byli při křtu jeho manželka a dva synové Arnošt a Oldřich. 5. XI. 1633 pohřbena mu sestra. Srv. Schmertosch 1902, 115.

Kirisch (Kříž?) Jan, ze Star. m. Pražského; nar. se mu 7. II. 1632 syn Jan. Km.: Lorenc od Háje, Jan Pian a pí Lída Bezdecká.

Kirchner David, ze Star. m. Pražského. 15.V. 1629 zemř. mu žena. Srv. Pescheck, Exul. 161.

Kirschnerová Anna z Litoměřic. 30. IX. 1633 zemř. jí dítě.

Klatitz (Glatitz) Václav, z Litoměřic. 20. III. 1628 se mu narodil syn Jan. Km.: purkmistr Kilian Promnitz, Krišt. Richter a Anna Barbora, dcera Jana Schlichtiga. K 9. VIII. téhož roku zapsán týž zápis se stejnými kmotry.

Klatovský Ondřej, z Berouna, zemřel 21. III. 1634.

Klatovský Václav, z Prahy; v morním roce 1632 pohřb. mu děti 22. a 30. července.

Klaus Jan, z Úštěku (? zu Dauscha in Böhmen), ženil se 30. I. 1632 s Markétou, dcerou po Kašp. Hehnelovi, dvorním kováři a měšťanu perenském.

Klaus Mat., kotlář z Litoměřic. Nar. se mu 27. X. 1635 syn Jan Martin. Km.: Lorenc Dittrich, Mat. Schneider a Maria, manž. Jířího Lehnerta.

Klausewitz, viz Pescheck, Exul. 161.

Klebitz Matyáš; manželka Anežka km. dceři Václ. Henniga 26. IV. 1630.

Klein Jan, z Prahy, pohřben 11. IX. 1634; pohřbeno pozůstalé dítě 29. I. 1638.

Kleydovský Jan, Mag., duchovní. Zemř. mu 19. VI. 1637 děčko, viz Pescheck, Exul. 37 a týž, Gegenref. II., 525.

Klusáková Ludmila, z Kostelce (?), pohřb. 27. I. 1631. Měla české kázání.

Knap Ondřej (?), něm. exulant z Litoměřic, Čechům nepríznivý. Srv. Nosidlo, Kron. 75.

Kocian (Kotzian) Jan, řezník ze Slaného, pohř. 24. XI. 1636.
Kohout z Lichtenfeldu, Daniel, měšťan z Nov. m. Pražského;
z výslechu jeho krátce před odchodem do Perna uvádím karakteristický výslech, zapsaný v rukopise arch. pražského:

„Daniel Kohout po napomenutí J. M. pana hejtmana, že již několikrát od předešlých pánův komisařův napomínán byl; i oznámil, že až posaváde u sebe to nenašel a neuznal, aby měl k náboženství katolickému přistoupiti než při svém náboženství zůstati chce, že víra jest dar Boží a vedle své víry ví, že v zásluhách Krista Ježíše jest bezpečen, že spasen bude, nebo víra poznáná bývá z poslouchání slova Božího a že jeho svědomí dobré k tomu vede i knihy katolické četl a že nemůže k tomu přistoupiti a že se nemíní dále vyučiti.

Na to J. M. pan hejtman ráčil mu říci, že jest on několikrát od předešlých pánův komisařův aneb od kohokoliv napomínán byl, aby sobě toho tak lehce nevážil, nýbrž z toho Pánu Bohu děkoval, že to štěstí před jinejma má, že takovejma pěknejma prostředky napomínán jest, ježto snad stýho člověka, co jeho potkalo, nepotká, dada mu některé pěkné příklady reformací religii, kterak prudce a ne tak povlovně v jiných místech se činí; ano praviti ráčil jemu pan hejtman, že když jest on v té nešťastné rebelii v radě sedal, že jemu samému dobré povědomo jest, s jakejma termíny proti katolickým, když jest se mínilo, k jejich náboženství je přivéstí, příkročováno bylo, takže daleko tento mírněj prostředek, dobré a časté jeho napomenutí proti spůrnému ukrutnému jich napomínání a nutkání, kterak sou nebohé katolické sužovali, cílí.

Co se pak dotýče, že ještě sám při sobě toho poznati a z kněh dočisti nemohl, že to nic divného nejní, nebo snad že jest skroušeným srdcem za pravdu poznání Pána Boha nežádal a v knihách katolických snad více ex curiositate nežli pravdu se vynaučiti vertoval, a taky že Pán Bůh tak velikého daru a milosti lidem, kteříž na samý hlavě svý a opinii zavírají a od žádného se vyučiti se nesnaží, nedává. Pročež, aby ještě tímto pěkným a dobré míněným prostředkem J. M. C. pána a krále svého, tak také J. M. pánův komisařův nepohrdal, nýbrž šetrně a pokorně přijal, tu že se mu dadí lidé ti, kteříž jej z takové tvrdošíjnosti a základu na samý hlavě svý vyvedou, takže naděje vede, poznaje pravdu Pánu Bohu, J. M. C., J. M. děkovati bude, a tak vůli J. M. C. a dobré mínění pánův komisařův že naplní a věrnost, poddanost svou, srovnávaje se s pánum svým v náboženství dokáže. Ale on vždy žádal při svým náboženství zůstaven býti.“

R. 1632 psal komisi, žádající za půjčku kurfirstovi: Po bitvě na Bílé hoře zakoušel mnoho útrap od důstojníků, kteří byli u něho ubytováni. Přišel při tom o veškeren svůj majetek a za svůj prodaný dům nedostal dodnes ani krejcaru. Se svou ženou, dětmi a čeládkou, sám devátý, protlouká se nuzně životem, živě se tím, co jako z ohně zachránil. 23. XII. 1627 byl kmotrem synu Šimona Laveckého (?); 12. IV. 1629 se mu nar. dcera; km.: Jiří Sigel, Zach. Světlík, Ludm. Sixtová, Anna Florýnová a Barbora Magrlová. 12. VIII. 1632 zemřel v příbytku Martina Brenera; 4. IX. 1632 zemř. mu děcko. Srv. Schmertosch 1902, 123.

Kohoutová z Lichtenfeldu Anna, roz. Pichelbergerová, podepsala r. 1637 prosbu exulantů. 11. VII. 1638 byla kmotrou dceři Kristofa Pichelbergra. Provadala se poznovu a žádala v prosinci 1640 se svou sestrou Kateřinou z Pětikostelí o vydání zanechaných věcí v Perně. 5. II. 1651 objevila se jménem svého bratra Jindř. Pichelbergra, své sestry Kateřiny z Pětikostelí a její švakrové Heleny, vdovy po Dan. Pichelbergrovy jakožto dědiců po matce Anně Pichelbergrové před radou St. m. Pražského. Srv. Schmertosch 1902, 157.

Josef Cidlinský:

Z PURKRECHTNÍ KNIHY RYCHTY WOBRUBSKÉ.

V purkrechtní knize mladoboleslavské, jejíž titulní list zní: „Kniha Purgtrechtní rychty Wobrubské na panství Kosmonoském obnovena jsouce za panování J. M. hrab. Excell. vysoce-urozeného pána pana Hunprechta Jana Czernína svaté římské říše hraběte z Chudenic pána na Peterspurgtu, Kysyblu, Neydeku, Engelshausu, Milešovsi, Krás. Dvoře, Sedlecici, Kostomlatech, Kosmonosych, Winoři, Kosti, Wellichovkách, Landsteyně, Šmidebergu atd. Za správy urozeného pána Wáclava Max. Raudnického J. M. Excell. Panství Kosmonoskýho a statku Wiňořskýho nařízeného heytmana. Založena prvního dne měsíce Martij L. P. 1668“; nyní uložená v zemském archivu v Praze. Na straně 58. jest zápis, že L. P. 1684 dne 3. června koupil Jakub Czidlinský grunt č. 8 v rychtě Wobrubský ve vsi Vel. Vobrubech, který slove od pradávna „Kowarzowský“, od Jana Bartoňů za 380 kop gr. miš. Zé splátek, které Jakub platil dřívějšímu majiteli, jest zřejmo, že držel grunt od roku 1685 do r. 1699.

Ze zápisu Matěje Waňka z r. 1701 ze dne 7. ledna je patrno, že uvedený grunt převzal Matěj Waněk po Jakubovi Czidlinském za 400 kop gr. míš. Splátky kladl Waněk nápadníkům po Jakubovi Czidlinském a to synům Janovi a Wáclavovi až do r. 1717.

L. P. 1728 19. Septembris s dovolením jejich vysoce urozené vrchnosti důchodu Kosmonoského prošacován statek v rychtě Wobrubské ve vsi Hrubých Wobrubech po nebožtíku Matěji Waňkovi za 460 kop gr. m. k ruce Wáclawa Czidlinského. Splátky Wáclaw kladl až do r. 1744. *Nový zápis Wáclava Czidlinského* učiněn byl L. P. 1746 dne 29. Decembris, z kterého jest zřejmo, že grunt převzal opět Wáclaw, který ho pak držel až do r. 1759. Kdy čteme zde *Nový zápis Jana Czidlinského*: L. P. 1759 dne 30. Januaris stala se s povolením kanceláře panství Kosmonoského za ouřadu pana Vojtěcha Antonína Plazera toho času vysoce slavného Direktora u přítomnosti a bedlivým též svědomitým prosazováním práva rychtařského rychty Wobrubský dobrovolná smlouva mezi osobami Wáclawem Czidlinským otcem a Janem Czidlinským synem jeho vlastním následovně, ujmajíc Jan Czidlinský grunt neb statek selský ve vsi Welkých Wobrubech od otce svého se vším příslušenstvím s kontribucemi, robotami, všemi rolemi osetými, zahradami s loukami s všemi platy a povinnostmi, jak od starodávna užíván jest býval za sumu trhovou 460 kop gr. míš. Na to položil Jan Czidlinský L. P. 1759 hned, otcí svému Wáclawovi Czidlinskému odstupujícímu hospodáři závdavkem 18 kop gr. m., Alžbětě po Wáclawovi Czidlinském 3 kopy gr. m., Jiříkovi po Janovi 3 kopy atd. Zápis splátek následují až do r. 1763.

Na straně 308 též knihy jest u obce Bechov zápis, dle kterého L. P. 1629 ujal Jakub Czidlinský grunt č. 2 v obci Bechové, který slove od pradávna „Pawlowský“ po Wáclawu Stehlíkovi za 400 kop. gr. m. Z následujícího zápisu Jana Czidlinského jest zřejmo, že tento Jan ujímá se gruntu L. P. 1674 dne 21. prosince za 350 kop. gr. m. a drží ho až do r. 1703, kdy splácí posledně povinné splátky. Pak následuje zápis Jiříka Najmana. Na straně 315 též knihy jest *zápis Wáclava Czidlinského*, dle kterého se tento L. P. 1733 dne 19. března ujímá statku po nebožtíkovi Jiříkovi Nojmanovi ve vsi Bechové k ruce a užívání, do kterého se Wáclaw Czidlinský k vdově po J. Nojmanovi, Kateřině, příženil. L. P. 1741 ujímá se gruntu za 500 kop gr. m. Vojtěch Nojman. Ze zápisu splátek jest patrno, že Wáclaw Czidlinský ještě L. P. 1761 žil, protože dostal ještě splátku.

ZE ZÁPISŮ BORZKOWCŮ ZE KRZTIENOWICZ.

Ja Girzik Borzkowecz ze Krztienowicz a w mieście Milyczinie znamo cznim tijmto lystem obeccznie przedewsessemi a wzlasstie pak kdej geij slyseti nalezij zie sem ziadan od slowutných Pana Purgkmistra a Raddy Miesta Hradisstie Hory Thabor, abych gim kdej by gim toho potrzeba nastala Swiedomi dal, A to protij Benjaminowi Helmowi z Worlowa o škodach kterej sau puodem geho przi saudech komornim a wietssym Zemským na hradie Prazskem trpieti museli. J saucze Ja na mistie gich Pana Purgkmistra a Raddy Miesta Thaboru s plnau mocj vyslaných Jana Trzebiczyho, Girzika Kubrnata ziadan abych k nim do domu Wiktorjna Czaslawskj^o miesstienina w mieście Milyczinie nagiti dal a przi ssczitanij sskod magicz onij s tímz Benamine' Helme' czinit wzesslijch byl Czoz sem tak ucinil a w patek po pamatcze S^o Sstiaſtne^o Letha 1593 do tez hospody k nadepsanemu Wiktorjnowj Cziaslawske u w mieście Milyczinie nagiti sem se dal, kterežto sskody przy przyto'nosti me y ginyh dobrých lidí czoz u nieho po ty wsseczky Cziasij protrawilj sczitany gsau gichz se obogich vyhledalo a sprawedlijwie ucztlo 40 kop 45 grošů 1 pfenig miš. A czoz tuto wyswiedciensi to gt w prawdie tak to przijgima' k swe wirze a dussij. Na stwrzenij tohoto meho swiedomi Peczieti mou wlastnij a przyrozenau gt upeczietino. Gehož datu w mieście Milyczinie w sobothu po swatym Sstiaſtnym Letha 1593.

Swiedomi Odenie Girzika Borzkowcze ze Krztienowicz a w Milyczinie ku potrzebie Slowutným Panu Purgkmistru a Raddie Miesta Hradisstie Hory Thabor A to proti Benaminowi Helmowi z Worlowa Tu kdej by gim toho potrzeba przy kterekolij prawie a kdižkolij by gim toho potrzeba nastane.

Original na papíře psaný de d. 1593 d. 16. ledna nachází se v archivu Národního Musea českého a specetěn jest pečetí s legendou „GIRZIK. BORZKOWECZ Z KRZTIENOWICZ“.

RODOPISNÉ ROZHLEDY.

29. května zemřel ve věku 82 roků *univ. prof. dr. Jan Peisker*, řádný profesor všeobecných dějin společenských a hospodářských na filosofické fakultě university Karlovy.

30. června odesel do výslužby a 29. října zemřel ředitel zemského archivu p. dr. *Jan Bedřich Novák*, ve stáří 61 let. Stál v čele archivu od r. 1916 a zasloužil se o vybudování nové budovy zemského archivu. Byl generálním tajemníkem české akademie věd a umění. Pracoval na *Monumenta Bohemiae Vaticana II.* svazek 1907, vydal formulářové sbírky pražského biskupa Tobiáše z Bechyně, rozbory listářů Přemysla Otakara II. a královny Kunhuty a vedle celé řady prací jeho vynikají hlavně dva svazky XV. dílu „Českých sněmů“, obsahující sněmovní jednání z konce vlády Rudolfa II.

9. srpna slavili své paděstiny archiváři hlav. města Prahy p. *profesor dr. Vojtěšek*. Jeho veliká činnost vědecká neomezuje se na práce pouze historické, nýbrž i na práce rodopisné a heraldické. Jeho dílo o *pečeťech a erbech měst pražských a jiných českých* jest toho nejlepším dokladem. Přejeme neúnavnému pracovníku ještě mnohá léta v plném zdraví!

28. srpna byl by se dožil devadesáti let slavný autor monumentálního díla „*Hrady, zámky a tvrze české*“ *prof. dr. August Sedláček*, rodák z Mladé Vožice, jenž zemřel 15. ledna 1926.

12. září bylo tomu 250 let, kdy osvobozena byla Vídeň obléžená od Turků. Je důležito pro nás, že na osvobození tomto veliký podíl měl *hrabě Kašpar Zdeněk Kaplíř ze Sulevic*, vnuk na staroměstském rynku popraveného Kašpara rytíře Kaplíře ze Sulevic. Jmenován byv prezidentem císařem Leopoldem zřízené tajné rady, přispěl nejen svým věhlasem, nýbrž i osobní statečností k vítězství nad Turky.

V Kutnohorských příspěvcích k dějinám vzdělanosti české, VIII. řada, 1. sešit, redig. Jan Fiala, dr. Em. Jäger a dr. Josef Růžička, uvádí Josef Šimek ve článku *Zprávy o Kutné Hoře z let 1544—1577* celou řadu členů drobné šlechty jako Johana ze Všehrd, Jan Budský z Bud, Jiřík Růže z Bachova, Dorota z Krsovic, Vavřinec Růže ze Siona, Adam Zygel z Chocemic, urozený pán Hynek Martinický z Chřenovic a na Novém Dvoře, Jan starší Dohalský z Dohalic, Mandalena Šatná z Oujezda, urozená paní Anežka z Hrušovan, Dorota z Dubyneck, Jan Zlatník z Liboslavě. Ze sousedů uvádí se tu Ambrož, Pavel Hubáček, Linhart Ohman, Matouš Netolický a celá řada jiných. —

V Časopisu společnosti Přátel starožitnosti československých, roč. XLI, č. 1. a č. 2., red. J. Pelikán, uvádí dr. Josef Müldner ve svém článku *Severočeské pohraničí po Bílé hoře* spoustu zápisů jmenných. Rovněž tak dr. Ladislav Hosák ve článku *Ukázka z připravovaného historicko-topografického slovníku Moravy*.

V Sudetendeutsche Familienforschung, vydávané od Zentralstelle für S. F. v Ústí nad Labem, red. dr. Anton Dietl a dr. Franz Josef Umlauft, 5. roč., 4. sešit, Josef Tille (Ottenreuth) popisuje dobu a obsah matrik v okolí mimoňském, dr. Hilde Lebeda vypisuje vojáky u pluku barona Walische, P. Severin Gottsmid uvádí alfabeticky jména farnosti Priethal v okresu krumlovském, Albjn Schmide: Obyvatelé městečka Schönthalu v roce 1569, dr. Gustav Treixler: Starokraslická jména rodová, Ant. Kohlert: rodinná jména z urbáře panství Schwaz u Bilína v r. 1623, Hans Pilz: Cizí osoby vojenské a c. k. úředníci ve křtících

knihách Warnsdorfských 1793—1842, Paul Marschner: *Exulanti v kostelních knihách ve Steinigtwolmsdorfu* v Sasku, dr. Fritz Netolitzky: *Vojáci v nejstarších matrikách v Rokytnici v Horách Orlických*, konečně pak ukončení článku F. Langera o rodinách ve Krumperkách a J. Rödera o novoobčanech olomouckých.

V sešité 1. ročníku 6. téhož časopisu ve článku „Selští předkové“ zdůrazňuje dr. Franz J. Umlauf krásnou skutečnost trvání rodů selských na hroudě otcovské a význam toho pro němectví. V dalších článcích probrány jsou jednak matriky, jednak rodová jména v Dubé, Dokších, Nýrsku, Schönwehru, ve Starém Oseku, České Lípě, Fürstenbergu, Jihlavě a Fulneku.

Dr. V. J. Matina.

ZASLANÉ PUBLIKACE:

Časopis společnosti přátel starožitnosti československých v Praze, ročník XLI, č. 1. a č. 2., red. Josef Pelikán.

Kutnohorské příspěvky k dějinám vzdělanosti české VIII. řady 1. sešit, vyd. archaeologický sbor „Wocel“.

Sběratel ročník IV., č. 6, red. Frant. Kunc v České Lípě.

Sudetendeutsche Familienforschung (5. Jahrgang Heft 4, 6. Jahrgang Heft 1), herausg. von der Zentralstelle in Aussig, geleitet v. dr. A. Dietl und dr. Franz Josef Umlauf.

Familiengeschichtliche Blätter, herausgegeben von der Zentralstelle für deutsche Personen- und Familiengeschichte, Leipzig. Schriftleiter: Dr. Johannes Hohlfeld. Jahrgang 31, Heft 6, 7, 8.

Mitteilungen des Roland Dresden, Verein zur Förderung der Stamm-, Wappen- und Siegelkunde und der sächs. Stiftung für Familienforschung, Dresden, am Taschenberg, 3. 18. Jahrg. Nr. 4/7, Nr. 8/10.

Familienkundlicher Beobachter, Herausg. Richard Mickenhagen-Radevormwald, Rhld. I. Jahrg. Nr. 1.

Suomen Sukututkimusseuran Vuosikirja. Genealogiska Samfundets i Finland, Arsskrift XIV—XV 1930—1933, Helsinki Helsingfors. Sborník rodopisné společnosti finské.

ZPRÁVY SPOLKOVÉ.

Členské schůze konány byly pravidelně každý čtvrtek o 8. hodině ve černí v kavárně obecního domu města Prahy (v přízemí levý box).

Dne 28. září konána členská schůze v Šindelářové kavárně na Václavském náměstí, kdež předseda dr. Matina pojednal o významu hr. Kašpara Zdeňka Kaplíře ze Sulevic při osvobození Vídne od Turků v r. 1683. —

V neděli dne 5. listopadu položili na mohylu bělohorskou věnec jménem jednoty výboří pp. dr. Rejsa-Kolkovský, J. Tamchyna a V. Kamareith na pamět padlých 8. listopadu 1620. Pietního aktu účastnila se celá řada členstva.

Zemský úřad v Praze přípisem ze dne 11. srpna 1933 čís. 366.722 aí
19 A 2331/2 aí
povolil žádanou změnu jména jednotě, takže se tato pro příště
nazývá „Jednota starých českých rodů v Praze“.

Upozorňujeme pány členy, že paní M. Šlechtová, vdova po slavném
rodopisci A. P. Šlechtovi v Praze II., Na Zderaze 5, levně odprodává
rodopisná díla A. P. Šlechty. Tato neměla by chyběti v knihovně žádné-
ho rodopisu.

Mezi novými členy vítáme pana vikáře V. J. Rába, p. ředitele Věnce-
slava Švihovského a p. M. J. Vochoče.

O B S A H :

Str.

Dr. Jan Rejsa-Kolkovský: K dějinám Slezska	29
Dr. Josef Volf: Čeští exulantí v matrikách perenských. V. . .	30
Josef Cidlinský: Z purkrechtní knihy rychty Wobrubské . .	39
B. Bořkovec: Ze zápisů Borzkowců ze Krztiennowicz	41
Dr. Matina: Rodopisné rozhledy	42
Zaslané publikace	43
Zprávy spolkové	43

P R A H A 1933

NÁKLADEM „JEDNOTY STARÝCH ČESKÝCH RODŮ“
V PRAZE II., JIRCHÁŘE 10.
KNIHTISKÁRNA „ORBIS“, PRAHA XII.